

Chương 1

Bị theo dõi rồi!

Tiết trời đã vào xuân, Diêu Viễn ngắm nhìn những cảnh đào nở rộ bên ngoài cửa sổ phòng học, thầm nghĩ thời tiết tốt như vậy không đi dạo thì thật uổng phí. Chuông đã reo nhưng giáo viên vẫn chưa lên lớp, trong phòng học không khí có chút ồn ã. Lúc này, một nam sinh bước vào, đưa mắt quét quanh phòng một lượt, cuối cùng quyết định đi tới bên cạnh Diêu Viễn rồi ngồi xuống. Cô và người này không quen cũng chẳng biết, vì thế không khỏi nghiêng đầu liếc anh ta một cái.

Nam sinh này vừa ngồi xuống liền tựa người vào ghế, nhắm mắt thư giãn, bày ra bộ dáng không được ngủ đủ. Bạn nữ ngồi bên còn lại của Diêu Viễn đưa tay kéo kéo ống tay áo cô, nhỏ giọng nói: “Này, người này tớ biết, là học trưởng đang học năm thứ tư đấy.”

Anh ta mặc chiếc áo len cao cổ màu xanh nhạt, mái tóc mỏng nhưng mềm mại, ngũ quan hài hòa đẹp mắt đến khó tả, có điều lúc này ngủ gà ngủ gật trông lại chẳng có chút tinh thần nào, hay nói cách khác là khí sắc không tốt, thoát nhìn như người ốm vậy.

Cô bạn khẽ hỏi: “Câu có nghĩ chúng ta nên nói cho anh ấy biết là nhầm phòng rồi không?”

Diêu Viễn trầm ngâm: “Thôi kệ, dù sao cũng không quen, cứ coi như không biết đi.”

Một giây sau người nọ mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Diêu Viễn, đôi mắt đen bóng có thần khiến người bị nhìn có chút cảm giác hoảng loạn. Anh ta nói:

“Cô sao lại có thể thiếu đạo đức như thế?”

Diêu Viễn giật mình tỉnh giấc, cảm thấy khó hiểu, “Sao lại mơ giấc mơ kỳ quái vậy nhỉ?” Cô đã hoàn thành chương trình nghiên cứu sinh rồi, thế mà giờ còn mơ thấy tiết học từ hồi năm nhất ấy.

“Nhất định là gần đây đọc sách đến mục cả người rồi.” Vì vậy Diêu cô nương quyết định, “Đợi lát nữa phải chơi điện tử giải ngố một chút mới được”

Diêu Viễn từ nhỏ đến lớn đều là học sinh giỏi tiêu biểu, thi đỗ đại học nổi tiếng Giang Ninh khoa Văn học Hán, sau đó được cử đi Canada học nghiên cứu sinh, tốt nghiệp rồi quay lại trường công tác, trở thành giáo viên môn tự chọn, dạy “Mỹ học khái luận” đến nay cũng đã được hai tháng. Cô không có mục tiêu gì cao xa, chỉ mong năm tháng trôi đi không gặp điều gì bất trắc.

Giống như, khi chơi game thì mạng nhất định không được giật!

Trưa chủ nhật, Diêu Viễn ngủ dậy, gộp bữa sáng bữa trưa làm một sau đó mở máy tính đăng nhập Thịnh Thế Truyền Thuyết, vừa tiến vào trò chơi liền nhìn thấy nhân vật của mình – “Nhuộc Vi Quân Cố” đứng trong đình viện, tường cao kéo dài, ngay trước mặt là một hồ nước nhỏ, bên trong đều là hoa thủy tiên nở rộ vô cùng diễm lệ.

Nơi này không khí thanh tịnh, cảnh đẹp động lòng người, tọa độ hiển thị “Tiểu Liễu Viên”, là nơi có lần cô đi dạo tình cờ tìm thấy. Vì không có quái để đánh, cho nên nơi này hầu như không người chơi lai vãng.

“Nhuộc Vi Quân Cố” lẳng lẳng đứng dưới gốc liễu, thân đeo trường kiếm, trên mái tóc đen nhánh cài ba chiếc trâm bạc, buông dài tự nhiên sau lưng; phục trang trên người đều là màu tím: áo mỏng bên trong, Yên La hai tầng bên ngoài, đi cùng còn có áo khoác, thắt lưng, tư thế rất mực anh tú, oai hùng.

“Nơi hẹn hò tốt thế này lại chỉ có bà cô ta đơn thân ngắm cảnh, thật lãng phí.”

Diêu Viễn cảm thán, không ngờ lúc đó ngay sau lưng có một đạo khách mái tóc trắng bạc đang đứng trên tường cao, tay áo tung bay, lẳng lẳng nhìn cô không nói một lời.

Diêu Viễn một mình hứng chí chẳng được bao lâu thì Hoa Khai, bạn cùng trong bang gửi tin nhắn riêng cho cô: “Tiểu Quân, nghe nói cậu sắp cùng đồng chí trâu bò trong ‘Thịnh Thế’ - ‘Quân Lâm Thiên Hạ’ kết hôn?!”

Nhuộc Vi Quân Cố: “Hả?”

Hoa nở: “Không biết sao? Cậu 2 ngày này không lên mạng, trên kênh thế giới điên cuồng đồn đãi, nói cậu được Quân Lâm Thiên Hạ cứu, sau đó tính lấy thân báo đáp.”

Nhuộc Vi Quân Cố: “Hả?!”

Nói về dây dưa với đồng chí trâu bò kia...

Cẩn thận ngẫm lại, cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Màn hồi ức thứ nhất:

Cách đây khoảng một tuần, Diêu Viễn tản bộ qua một chân núi không tên thì thấy giữa cảnh non xanh nước biếc có một đôi trẻ đang say sưa tình chàng ý thiếp, nam gọi là ‘Gia Tới Soái’ (Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất), nữ lấy tên ‘Mỹ Nhân Y Cự’ (Vẫn Là Người Đẹp). Sau đó, giữa ánh sáng chớp lóe, một đội nhân mã vọt ra, đồ sát cả đôi...

Khu, xinh trai đẹp gái ân ái giữa đường bị giết thì thôi, vì lẽ gì cô chỉ là người qua đường cũng bị công kích? Diêu Viễn rất bức bối, trong đoàn người kia có gã tên “Hùng Ứng Nhất Hiệu”, không nói hai lời liền xông về phía cô mà chém.

Đánh chừng mười phút đồng hồ, cuối cùng Nhược Vy Quân Cố nâng kiếm thi triển độc chiêu, giữa đây trời mưa hoa hạ mũi kiếm vạch ra một đạo hình cung như mặt trăng, chiêu này chính là “Hoa Kiến Nguyệt”, tục gọi “Hoa mắt mà chết”, vừa cắt ngang đòn tấn công đồng thời thừa dịp đối phương choáng váng ba giây, Diêu Viễn vô cùng chuẩn xác, mau chóng niệm chú “Huyết tế”, 1.5 giây một kiếm, hai kiếm cuối cùng xem như rút sạch chỗ máu còn sót lại của đối phương, Hùng Ứng Nhất Hiệu trở thành người thiên cổ. Trong lúc đó đôi trẻ kia cũng ra đi.

Sau đó Diêu Viễn nghĩ mình nhất định sẽ bị đồng bọn của Hùng Ứng Nhất Hiệu vây đánh, nhưng ngoài dự liệu, bọn họ lại đứng yên, một người trong đó giúp hắn hồi sinh rồi không thấy ai nhúc nhích nữa.

Vào lúc Diêu Viễn âm thầm phòng bị; cô gái vừa bị giết vẫn đang nằm vật trên đất – “Mỹ Nhân Y Cự” đã vào kênh thế giới gào lên với bang chủ Thiên Hạ Bang, tức đồng chí trâu bò của “Thịnh Thế”- “Quân Lâm Thiên Hạ”: “Quân Lâm Thiên Hạ, ngươi không thể bỏ qua cho chúng ta sao?”

Cũng không thèm có mặt tại hiện trường, Quân Lâm Thiên Hạ điềm nhiên trả lời: “Không”

Đây quá nửa là mấy vụ “Tranh ái đoạt tình” thường thấy trong game đây mà, Diêu Viễn xem xong chỉ có thể than chính mình mệnh đen, sai thời gian sai địa điểm đụng phải đúng nhóm người đi tạt máu chó; quả nhiên là tai bay vạ gió.

Nghĩ không có chuyện gì, Diêu Viễn đang muốn đi thì một người phong độ ngời ngời, nhân vật nam tên “Ôn Như Ngọc” từ đám người bước ra xin lỗi, nói Hùng Ứng Nhất Hiệu nhóm họ mắt kém nhận nhầm người, sau đó hỏi cô có phiền không nếu thêm bạn với hắn? Diêu Viễn không có gì để nói lại thấy chẳng hiểu ra làm sao, liền ần từ chối lời mời kết bạn, bỏ lại câu “Coi như thêm một hảo hữu là được rồi, đã là hiểu lầm thì tôi đi đây”, sau đó rời đi, trong lúc vô tình liếc được vài câu đối thoại trên màn hình:

Lạc Thủy: “Đệ nhất tài phú của Thiên Hạ Bang bị từ chối ?? Xưa nay chưa từng có tiền lệ đó nha”

Ôn Như Ngọc: “Ồ ào cái gì? Mấy người chẳng lẽ không cảm thấy bang chủ tuổi cũng không còn nhỏ, đã đến lúc nên thành hôn rồi sao?”

Lạc Thủy: “Cậu thật không sợ chết!”

Màn hồi ức thứ hai:

Chính là sự kiện phát sinh hai ngày sau, chị họ “Thủy Thượng Tiên” bị người vây đánh, gọi Diêu Viễn đến cứu, trong khi cô cứu bà chị mình chạy trốn bị đối phương lên kênh thế giới phát truy nã thì người tên “Ôn Như Ngọc” cũng lên kênh thế giới phát ngôn mấy điều, hắn nói: “Dám giết Nhược Vy Quân Cố, đều là kẻ thù của Ôn Như Ngọc.”

Nhân vật nổi tiếng mở lời đúng là có khác, kênh thế giới nháy mắt liền náo nhiệt, có người hỏi Nhược Vi Quân Cố là ai thì hẳn hồn nhiên trả lời, “Bang chủ phu nhân bang ta.” Cho nên kênh thế giới loạn thành một đoàn.

Diêu Viễn ngồi ở trước máy tính hít mạnh một hơi rồi mạnh mẽ gõ dòng chữ: “Ôn Như Ngọc, người nói lung tung cái gì thế?”

Mà cùng lúc đó, có người cũng nói trên kênh một câu y hệt, ngay cả ngắt câu cũng không sai một chỗ. Người nọ tên gọi Quân Lâm Thiên Hạ. Bang chủ của Thịnh Thế đệ nhất đại bang phái.

Có điều câu tiếp theo của anh ta là: “Mặc dù là sự thật, cũng không cần đi khắp nơi rêu rao như thế.”

“...”

Lời này... cũng quá đáng giá tìm tòi nghiên cứu cùng buồn dưa rồi.

Cho nên Nhược Vi Quân Cố đã có một ngày vô cùng đặc sắc.

Màn hồi ức thứ 3:

Hai ngày trước, Diêu Viễn đi làm nhiệm vụ, tìm hoa cả mắt cũng không thấy đường ra khỏi mê cung trong rừng, chính vào lúc đang cảm thán bản thân bị tổn thương sâu sắc vì bệnh mù đường, trên màn hình xuất hiện một nhân vật, ID trên đỉnh đầu là: Quân Lâm Thiên Hạ.

Đạo khách nọ tuấn mỹ lỗi lạc, mặc một bộ y phục sẫm màu, tóc dài trắng bạc buộc sau ót, có vài lọn rơi xuống trên trán rất đẹp mắt, hai tay cầm đều là vũ khí cực phẩm được chế tác tinh xảo, một bên là Chưởng Dao, một bên là Hoàn Dao. Khi người đó từng bước một đi về phía cô, cảm giác đầu tiên của Diêu Viễn là: Đúng là Quân Lâm Thiên Hạ, nhóm đồ họa của Thịnh Thế quả nhiên đều là nhân tài.

Đây cũng lần đầu tiên Diêu Viễn tiếp xúc với vị đại thần này ở cự li gần như vậy.

Anh ta nói: “Tôi đưa cô ra ngoài.” Sau đó anh ta đưa cô ra ngoài.

Diêu Viễn nói: “Cám ơn.”

Anh ta đáp: “Không cần khách sáo. Hôm nay tôi có việc, đăng xuất trước.”

Diêu Viễn: “... ừ”

Hồi ức kết thúc.

Thế thì, cái gọi là lấy thân báo đáp kia ở đâu ra vậy???

1.2

Diêu Viễn cảm thấy bản thân cùng Quân Lâm Thiên Hạ chẳng thân thuộc gì cho cam, nói là quen biết cũng không hẳn, miễn cưỡng làm cũng chỉ có thể là có duyên gặp mặt, vậy thôi.

Hơn nữa, không phải truyền thuyết nói người nọ thực hung tàn vô độ, cao quý lãnh diễm sao? Người cao quý lãnh diễm làm sao có thể nói ra loại lời thoại kia được?

Cho nên nhất định là truyền sai!

Diêu Viễn cùng Hoa Khai khẳng định xong, nhìn đến kênh thế giới đã thấy đại thần cao quý lãnh diễm phát ngôn: “Nhược Vi Quân Cố, đến núi Tử Vân một chút”

Ráng chiều trải dài trên đỉnh Tử Vân, Quân Lâm Thiên Hạ đang dựa mình vào một góc đại thụ che trời, phóng tầm mắt ra xa. Đối với vị đại thần này mà nói, xoay quanh anh ta là vô vàn truyền thuyết.

Một nói, hấn chơi Thịnh Thế mới nửa năm, tiêu liên tục 20 vạn nhân dân tệ; thô hào!

Hai nói, hấn kỳ thật sở hữu công ty sáng tạo ra Thịnh Thế, hoặc là con trai của người sở hữu công ty sáng tạo Thịnh Thế, cũng là thô hào!

Ba nói, hấn là game thủ chuyên nghiệp, game online với hấn quá lắm chỉ là con muỗi, rất trâu bò!

Tóm lại, Quân Lâm Thiên Hạ là đại thần, mọi người đều biết, mà người này nhân cách “Ác liệt”, mọi người cũng đều biết.

Nghe nói anh ta thường xuyên tán tỉnh các cô gái trong trò chơi, sau đó không đến hai ngày liền dùng tiền tổng tiền người ta, thật sự là lãng nhãng vô tình đến cực điểm, thế giới game vốn dĩ nam nhiều nữ ít, thế nhưng không biết quý trọng!

“Game thủ nhân dân tệ thật thích!” – Trích tiếng lòng của các game thủ nam ế vợ.

“Tuy rằng đại thần rất kiệm lời, nhưng con người thật sự rất được, ít nhất là rất sòng phẳng, ta nghĩ ta sẽ không dễ dàng mà quên được hấn, có duyên giang hồ tái kiến.” – Trích tiếng lòng của một bộ phận người chơi nữ bị vứt bỏ.

“Hấn ngay cả ảnh ta cũng chưa xem, làm sao lại biết ta không phải người hấn muốn tìm??? Ta sẽ không bao giờ tin vào tình yêu nữa !!” Trích tiếng lòng của một bộ phận người chơi nữ bị vứt bỏ khác.

Mà Quân Lâm Thiên Hạ, người vẫn bị phỏng đoán, đồn thổi này nọ, hay đúng hơn là người ở sau màn hình thao túng Quân Lâm Thiên Hạ, một chút cũng không để ý đến những lời nói vô căn cứ này. Thứ mà anh ta để ý chỉ có một.

Diêu Viễn được thể nghiệm sâu sắc cảm giác đầu gối trúng tên, hiện giờ thấy rất buồn phiền.

Núi Tử Vân? Đương nhiên không đi.

Cô cơ bản không quen biết gì anh ta, cho truyền là đến sao? Bọn họ cũng không phải là tình nhân hay là triệu hồi thần thú!!

Vì thế Diêu Viễn dứt khoát lựa chọn đi chợ.

Hôm đó Diêu Viễn vừa đến chợ giao dịch, trên thế giới kênh liền bắt đầu ồn ào: “Quân Lâm Thiên Hạ đại thần mở gian hàng?” “Không phải chứ? Người có phải nhìn lầm rồi không? Đại thần không phải vừa nói chờ ai trên núi Tử Vân sao?” “ID không sai, là Quân Lâm Thiên Hạ, đang chào hàng, đang bán vũ khí!” “Trời ạ, bang chủ Thiên Hạ Bang tiền đề chết người còn cần bán vũ khí sao?!” “...”

Nhưng những lời này Diêu Viễn đều không thấy được.

Đi dạo loanh quanh, cô thấy có đám đông vây quanh một góc, sau đó nghe được hai người đi bên cạnh nói chuyện, “Đại thần báo giá cao thế, rõ là đang chơi mọi người!”

Diêu Viễn không hiểu tình hình, đi qua cũng muốn xem xem cuối cùng là đang bán thứ gì, kết quả cô đứng giữa một biển người còn chưa kịp thấy rõ, người bán hàng đã hỏi: “Nhược Vi Quân Cố, Ngự Hồn Kiếm giá 1 đồng vàng, muốn mua không?”

Ngự Hồn Kiếm, cực phẩm cao cấp, mà trong trò chơi 1 đồng vàng chỉ tương đương với tiền mua thịt một con thỏ, tóm lại, siêu rẻ!

Đối với loại chuyện tốt này, Diêu Viễn nghĩ cũng không nghĩ nhiều: “Mua!”

Giao dịch thành công, mà cô rút cuộc cũng nhìn rõ ID người bán: Quân Lâm Thiên Hạ.

Người xung quanh: “Đại thần, anh quả nhiên chơi chúng tôi!”

Quân Lâm Thiên Hạ thu dọn gian hàng, nói với Diêu Viễn: “Thành thật xin lỗi; vừa rồi báo giá sai, là 1000 đồng vàng, mời bổ sung 999 đồng”

Diêu Viễn, người xung quanh: “...”

Đại thần, giá cả nói sai nhiều như vậy thật quá mức thiếu khoa học!!!

Đương nhiên Diêu Viễn chiếm được tiện nghi cũng không hề chơi xấu, ai bảo cô là công dân gương mẫu tiêu biểu chứ

“Tôi không có nhiều tiền như vậy, thôi ngự hồn kiếm trả lại cho anh”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Phiền toái. Đi cùng tôi tới núi Tử Vân làm chút chuyện đi”

Nhược Vi Quân Cố: “Chuyện gì?”

Quân Lâm Thiên Hạ không trả lời đã rời đi, Diêu Viễn khóe mắt giật giật, cũng chỉ có thể đuổi theo.

Hôm đó, đại đao khách trú danh của Thịnh Thế cùng một kiếm khách bé nhỏ vô danh nhìn kiêu gì cũng giống như đang thi xem ai đẹp hơn trên đỉnh Tử Vân, hoa hoa lệ lệ đi bộ đúng một giờ, cái gì cũng không làm, đến một con thỏ cũng không bắt.

Có điều trong khoảng thời gian này kênh bang phái của “Bách Hoa đường” – bang Diêu Viễn tham gia lại rất náo nhiệt.

Bách Hoa Đường do đường tử của cô- Thủy Thượng Tiên thành lập , thành viên chỉ có mười mấy người, cao thủ không thấy, được cái nhân tài buôn dưa thì rất nhiều.

Á Tế Á: “Hình như ta vừa thấy Quân tử tử cùng Quân Lâm Thiên Hạ trong truyền thuyết đi dạo trên núi Tử Vân- thánh địa hẹn hò của Thịnh Thế!!!”

Tài khoản nam duy nhất trong Bách Hoa Đường, A Di cả kinh nói: “Cái gì? Thế mà lần trước ta rủ Tiểu Quân có đi đâu? Tiểu Quân gạt ta!”

Á Tế Á: “Quân tử tử thật sự muốn lấy thân báo đáp cho đại thần sao?”

Diêu Viễn không thể chịu được liền gõ ra một hàng dấu chấm.

Doreamon: “Quân tử tử! Tử thực cùng đại thần Quân Lâm Thiên Hạ kia này nợ này nợ sao? ! Sao lại cùng hắn này nợ được? Mau tường thuật cụ thể!”

Sao lại cùng anh ta này nợ được???

Diêu Viễn cũng chỉ có thể cảm thán có một số chuyện thật đúng là thiên thời địa lợi nhân hoà... Thì lại chẳng rơi trúng đầu cô.

Nhược Vi Quân Cố: “Nói thế nào nhỉ, ta chỉ là thiếu hắn ít tiền, cho nên giúp hắn làm nhiệm vụ để trả nợ mà thôi.”

A Di: “Nhiệm vụ gì?”

Diêu Viễn nhìn vị đại thần hiên ngang trên màn hình, trong lòng tự hỏi, tản bộ có tính là nhiệm vụ không? Quả nhiên thế giới tinh thần của đồng chí trâu bò phàm nhân khó có thể chạm tới.

Diêu Viễn vừa than trời, vừa đập tan suy diễn hàm hồ trên kênh bang hội: “Kiểu gì cũng không như mấy người nghĩ đâu.”

A Di: “Ừ ừ, vậy thì tốt! Nếu không người ta đêm nay sẽ mất ngủ đó!”

Bên này Diêu Viễn rớt cuộc nhin không được chất vấn đại thần: “Quân Lâm Thiên Hạ bang chủ, chúng ta đi đã gần hết núi Tử Vân rồi, xin hỏi ngài đang tìm cái gì vậy? Nói ra, tôi giúp ngài tìm!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đi chán rồi?”

Diêu Viễn ăn ngay nói thật: “Có chút...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vậy được rồi, hôm nay đến đây thôi, lần sau đổi địa điểm”

Diêu Viễn kinh ngạc : “Đợi một lát, đại thần! 999 đồng vàng tôi thiếu của anh không phải trả một lần luôn sao?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thêm bạn đi.” Sau đó bổ sung “Tiện đòi nợ”

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi trả anh vũ khí được không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tôi nói rồi, phiền phức.”

Anh mỗi một lần đòi nợ như vậy không phải càng phiền toái sao? !!!!

Người kia gửi lời mời kết bạn, Diêu Viễn bất đắc dĩ cuối cùng vẫn phải ấn đồng ý. Thế là trong danh sách bạn bè của Nhược Vi Quân Cố có thêm một đại nhân vật ID lấp lánh ánh vàng: Quân Lâm Thiên Hạ.